

chestiune de cât glas! rațiunei reci și compânite.

Dimpotrivă, în Transilvania ea are 3 000.000 de Români, și mai curând să-mi mai târziu, în această parte va face într-o zi politica de sentiment și politică națională.

Pilde frumoase

Marți 17 și Mercuri 18 cr., a avut loc inaugurarea școlilor din Fulga și Sălciile.

La ambele solemnități s'au celebrat serviciile divine și s'au rostit discursuri de inaugurare de către învățătorii și primarii comunelor respective, cărora le-au răspuns d-l Prefect, reprezentat prin d. Bottea, directorul prefecturii precum și d-l Revizor școlar, Th. Georgescu.

Pentru prima dată am asistat și eu la inaugurare de școli în județul nostru, și am fost pătruns de caracterul mișcător al acestor serbări.

Am avut fericirea să constat cu cât dragoste ascultau locuitorii cuvântările ce se rosteau și cu cât respect priveau ei școala, care acum li se pare cu totul înțeleasă.

Pătruși de frumoasele rîde ce dă școala pentru tinăra generație a poporului nostru, s'au simțit cu drept cuvânt fericiti că pot avea de acum încoace școala model în care să se adune micile lor odrasle.

"Talpa țării", cum zicea d. Revizor, pare a înțelege de acum încoace pe deplin misiunea școlii și această aș dovedit-o locuitorii acestor comune, cari au contribuit și cu bani la clădirea acelor localități pe lângă ajutorul dat de județ, pe lângă concursul material oferit de generoșii frați Mincu, cărora Fulgeni le datorase multă recunoștință.

Ne place când vedem că aceste pilde se iau în seamă de marii proprietari, deci fapta fraților Mincu, să servească și altora ca exemplu, căci cum ore vor merita respect, recunoștință și frumoasă amintire cei ce pot să facă astfel de sacrificii, dacă nu muncind cu vorba și cu fapta la înălțarea neamului nostru pe calea culturală ca și pe altele.

Tot atunci d. Bottea directorul prefecturii a transmis d-lui Ministru al Cultelor o telegramă de felicitare,

la care d-sa a primit din partea d-lui Haret, următoarea scrisoare:

București, 18 Decembrie 1903.

Stimate Domnule Bottea,

Primește-te rog, cordialele mele mulțumiri și pentru buna nouă de ce mi-ai dat despre inaugurarea clădirii de școli din Fulga și Sălciile, și pentru bunele cuvinte care o însoțește. Îți mulțumesc în același timp și pentru concursul pe care d-lă personal l-ai dat acelor lucrări.

Sper că îmbucurătoarea mișcare începută va continua.

(ss) Haret.

Un cuvânt de laudă se cuvine și meritosului Revizor școlar d-l Georgescu, care-le a contribuit foarte mult la accelerarea lucrărilor pentru clădirile de școli, pentru care a depus și depune cu multă răvnă o muncă rodnică și nu mai puțin folositoare.

VEGHEA

(După François Coppée)

I

Când logodnicul Irenei a plecat la bătaie, Fără lacrimi deșarte care inima săfâșie, Ea, fecioara ce-și făcuse vise roze de iubire, Imbracă iar haina neagră ce purtase în mândrităre Și punându-și crucea albă peste inima-i măhnită, Lăpădă bijuteria cu smaralde împodobită, Nevoind să țină în deget de cât singur un inel, Amintirea cea mai sfântă ce-o păstrase de la el.

Ast-tel, contra desnădejdei amărâtă sta lupșind, Palidă, dar hotărâtă, pe iubitul-așteptând. Dar Roger aflase vestea că dușmanul biruise, Fericit ce-abia de-o clipă fericirea îi sose, Lăcrămând, avu puterea sorții crude s-o înfrunte. Și tîind Irenei bucla ce-l cădea frumos pe frunte, Așezându-o ca pe-o moște sfântă într'un medalion, Curajos, plecă să lupte, pentru patrie și tron.

Știm cu toții ce-a fost războiul blestemat, Nepăsător, De iubitul dus Irena nu vorbea cu întristare, Dar la oesul când poștașul coborînd de pe cărare Se întâmplă să nu-l aducă mult deșta la scrisoare,

Suspînând din greu, fecioara începea să se tristeză, Pe când gândurile negre o făcū să lacrămeze. Totuși contele, din luptă mai scria câte odată Și Irena nu fusese pînă atunci disperată.

Dar în ziua tristă în care un fugar de abla scăpat de luna Metzul e înconjurat, Că Roger al ei eșise neatin din bătaie, Dar de-aci înainte însă, n-o să pōtă să-l mai scrie. De atunci, ținându-și plînsul care sta să izbucnească, Fără știre de la dînsul, ea trăi... ca să-l dorască, Dar sătenii, de atunci, o văzură mai plîdă, Cel săraci, blagoslovind-o, o găsiră mai miloasă, Iară mamele, pe care le întreba ca să li spună Păsările lor, mirate își șopteau că e mai bună.

II

Într-o zi cu sora vesel se sculă înspăimîntată; Inamicul apăruse chiar lângă castel, de-odată, La început îi fuse frică, dar încet își reveni Și imbrăcându-se în grabă, să cobōre îndrăzni. Lupta nu fusese lungă; mai nimic: o înțearere. Șapte, opt germani prin trestii pituții în spionare Și surprinși, fugeau p'un capăt spre un post de siguranță. „Ar fi bine, zis dînsa, să chemați o ambulanță”.

Căci într'adevăr, pe locul unde lupta se încinsese, Un dușman rînit de moarte, numai singur rămăsese. Și când fu adus în casă, slab aproape leșinat, Cu privirea aiurită și cu gătul nșăngerat, Castelana fără să întreba cine e, de unde e, Porunci să-l îngrijescă în odaia lui Roger, Iar când doctorul se duse îi turnă ea doctoria. Căci așa știe Irena că se face doctoria. Săru vru să stea chiar dînsa lângă patul să vegheze; Și când doctorul de acolo căuta s-o depărta, — Nu, îi zise dînsa, pōtă că Roger al meu și el, O să cadă vră o dată prizonier într'un rezbel. Aș dori atunci dușmanul să se pōrtă tot așa, Cum mă port eu că rînitul care zace n'tins colea.

III

Lângă patul de durere de abia se aședase, Când de-odată bavarezul fără veste se sculase,

Și uitându-se în raza lunii ce bătea în geam: „Doctorul, îi zise dînsul, a crezut că e dormeam. Dar am auzit. Ești bună și îți mulțumesc de totă”.

Ea răspunde: „Ști tăcere și odihnă cât se pōtă. Dormi, odihna face bine, pōtă vei scăpa cu viață.” — Ori ce-ai face e zadărnice, n'apuc mîine dimineață. Însă am aci pe suflet un secret care m'apasă; Vreau să-l spun acum, în grabă, pînă viața nu m'ia lăsa. M'am legat acum o lună unu om, c'un jurământ. — Spune, zise atunci Irena, legământul este sfânt. Mă aflam în avant-posturi... vrînd spre Metz să aintez. Am avut nenorocirea să omor un biet francez”. Ca să nu-l zăresc fața, care tremura de frică, Dînsa se sculă în picioare, și făcu lumina mică.

El reîncepu: „Plecasem să surprindem pe dușman... Strecurai pe după sălcii f'ajunserăm la un han... Sentinela sta la pōrtă... fără multă greutate, Mă reped pe brînci la dînsa și o lovesc cu sete nșpate. Învinseam într-o clipă totul e măcelărit”. Ea și-ascunse fața'n palme.

„Se sfărșise. Îngrozit, Căutam să fug departe de la locul de omor, Când de-odată luna, care se ivise după'n nor. Mă făcu să văd cu spaimă la lumina-l argintie, Svrăcolindu-se prin iarbă, un soldat în agonie. Era însăși sentinela care o străpusesem eu!”

M'a cuprins atunci o miță sfîntă de dușmanul meu. Și punându-mă n'genuche ca să-l vii în ajutor, — E tîrziu, îmi zise dînsul, e tîrziu și simt că mor... Dar ești militar... ești nobil... pōtă că ești cavalier...

— Da, ce pot să-ți fac? — Nimica. Numai să-mi promiți ce-ți cer: Ia medalionul ăsta și să-l dai din partea mea... — Dar muri fără să spună cui ar fi voit să-l dea Iar eu l'am luat de-acolo plin de sânge, cu speranța Că blazonul de pe dînsul, când mă voi întorcel în Franța Pōtă mi-o servi să aflu pentru cine mi l-a dat În momentul cel din urmă, mîna bietului soldat.

Foia Ziarului GENERAȚIA NOUA

Proces-Verbal

Trăsura cu patru cai înaintași mă aștepta la scară. Imbrac grabit halatul alb care-o să mă apere de praf, sar repede în droșcă, și „Haide!” Surugul pocnește lanțos din bicul e-norm pe care l'îine în mîna, cîopotele cailor încep să bălăngănescă asurzitor — am pornit-o ca fulgerul.

E o dimineață de Aprilie încântătoare; aerul răcoros al zorilor îmi face bine respir cu tot plămînul. În drumul meu, pe pavajul șgomotos al orașului, cetățenii, ducându-se la muncă, mă salută pînă la pămînt, sergenții stau smirna punând mîna la chipul. Răspund distrat, cu un deget, par'căș fi Vodă; privirea mea urmărește gesturile surugului, ale cărui salve de bice așteptat întregă populație.

Lăsat puțin pe spate, în costumul lui pitoresc, într-o mîna țin două perechi de hături, și p'ale înaintașilor și p'ale rotașilor; cu cea-altă învîrtește bicul, al cărui sfîrc rotindu-se prin aer, trece chiar pe lângă urechile mele.

— Ei, mă băte, vezi c'o să mă jovescl!

— N'avea grije, conașule, îmi răspunde pocnind înainte fără ca măcar să se întorcă spre mine, îmi cunoșc eu meșteșugul.

Trecem bariera, a cărei casută, rămasă pustie de la desființarea acizilor, are un nor de melancolic înfrînsă, un nor de praf anăunț că am intrat pe șoseaua județenă; șgomotul caldărâmului dispăre; în locul lui, scîrtează sub rōte pietrisul aruncat de primărie cu truda țărilor de prestație.

Nu ne-am depărtat nici un kilometru de bariera Ploștilor, și în stînga noastră, în depărtare, se dăresc creștele moșnege ale Bucegilor, Jepii prăpăstioși și Caraimanul alb tot de zăpădat. De colo bate vîntul răcoșos, care mi face bine.

Pe laurii, sătenii au eșit la prășilă. Cu mînele sumese, cu pieptul gol și ars de sōre, lucrăză pămîntul cu nădejde. Când trece trăsura, se descoperă cu respect; femeile se opresc din muncă și ele, se razimă de sapă și privesc spre drum umilit, salutînd astfel la rîndul lor.

Din când în când, rar, căci cărutul productelor n'a început încă, ne întîlnim cu căruțe trase de bol leneși. — „Fă mai cea!” — „Fă mai hăis!” strigă în zadar surugii. Boli cumioți

merg înainte pe șosea; stăpînul lor cu căcuța trasă pe ochi, dorme întins în car, cu țafa în sus, spre soarele care a început să ardă.

Noroc că intrăm în pădure. Un cuc care n'a mai ostent anunțînd primăvara, ne primese la intrare: cîripit vesel de păsărele tremurî în aer. De-o parte și de alta a șoselei pomii stau la rînd, înșirați ca soldați. Deilam pe dinaintea lor. Un miros acrisor de codru ne învioră: scot batista să mă scutur de praf. Ce superior *Idyllul Houbigand*, cu care am stropit-o aș diminua și parfumul tui, pădure! — Scote clopotele, surugii, că m'au ametit! poruncind viștiului, vîind ascult tăcerea religioasă a codrului.

— Nu se pōtă, boerule! îmi răspunde. Vine acum drum rēu și trebuie să scie chirigul d'înainte să că mēscă din vreme. Dar să oprim puțin dacă dorești.

— Da. Frēmătul misterios al frunzelor mă înfrîoră. O doină, pe care o cîntă un cioban din frunză, vine din spire un luminii și îmi mîngăie urechia ușor. Aș sta cēsuri întregi așa să ascult dar telegrafi bat din copite a drum, și-apoi nu e timp de pierdut.

— Dîii copit! Pornim iar ca fulgerul. Munții în-

cep să ne mai vadă. Întrăm în regiunea delurilor, pline odată cu vit, distrușe azi de fîloxeră. Șoseaua județenă e prea lungă; cum n'ă plouat de mult, surugii scurtează drumul apucînd-o pe calea comună. Ureșul începe să devină anevoios, caii o iau mai la pas.

Lată înșfărșit și un sat. În dreptul primăriei, un steag jerpelit, eșit de soare, se leagănă în vînt; o droaie de cîini flămîndi nă latră pînă nu mai pot. Prin curțile curate, pomii înfloriți înveselesc privești; încoace compunetele finținelor se pleacă și se ridică tîind orizontul. Copii, eșind de la școala, se uită după noi: caplăve ștângeri se agită de coșul trăsului. Surugii îi vede, dar îi lasă, pocnind din bicul și mai înimos — pînă la rit, unde picii se cobōră. Treceam prin apa cristalină care spală rōțile; pînă s'adape caii, aud cîntecul susurător al rîului — o pornim iarăși la drum, la drum greu de astă-dată.

Costă a devenit anevoioasă de tot; telegrafi suflă greu, scōlînd aburi din nări. — „Dîii copit!” îi îndemnă mēreș surugii. — „Haidăna înaintași!” — „Nu vă lăsați rotași!” Căuții se opintesc din greu, se opresc instinctiv pe cîine să pună vizituli opritorie la vale.

Când șoseaua se face drēptă, o luăm

Ți-l încredințez. Primește-l. Dacă până
Bunătatea dumitale n-o putea să-mi dea
Ca să-mi fie somnul dulce, vreau să-mi
juri pe Dumnezeu
Că vei îndeplini dorința celui mort, în
locul meu,

Dar privind bijuteria care arunca scântel,
Ea recunoscu blazonul lui Roger,
Și nebună de durere, de abia știind ce
face:
„Da ți-l jur, răspuse dânsa. Și acum
dormi în pace!”

IV

Ușurat acum rânitul plecând capul
așteptă,
Pe când dânsa fără lacrimi, oțelită, îl
priviște.
Da, inibit el murise dându-l un
medalion!
E al lui Roger, sârmanul, sângele de pe
blazon.
Da, și n'a avut norocul nici curajul să-și
arată:
A murit ucis hoștește, fără luptă pe la
spate.
Omul care zace colo e omorătorul lui,
Și ea trebuie să-l scape, să-l dea viață...
Tocmai cui!
Ca o culme de suprema și stupidă ironie,
Tomai ea, trebui să scape lașul de la
agonie!
Și ca mama ce 'ngrijește de copilul ei
bolnav,
Ea va trebui să-l toarne doctoria... E
grozav!
Inșă ce! când simte'n pieptu-i ura cea
mai neîmpăcată,
Să vegheze lângă dânsul și să-l scape.
Nici-o dată!
Aida de! va smulge spada lângă masă
rezemată
Și-și va străpunge pieptul, răsunându-se
îndată;
Său va sparge fără milă sticlele cu
doctoria,
Așteptând ne 'ndurătoare răzburarea
ei să vie.
...Pote chiar c'ar fi mai bine să-l lase
adormit;
Iar fi fost de ajuns atâtea: pân'n zori
ar fi murit.
Dar pe când lupta, de-odată nemişl
murmură: „Mi-e sete!”

Ea pâli, și 'nălțând ochii la Isusul din
perete,
Aruncă departe gândul ucigașii care-o
muncă,
Și turnându-l doctoria, blândă îi dădu
să bea.

V

Inșă 'n zori, pe când rânitul multimea
eală, îngrijise,
Observă că peste noapte, părul ei frumos,
albise.

Cu ocaziunea Sfințelor Săr-
batori „Generația Nouă” urează
cititorilor săi multă sănătate
și petrecere bună.

PARLAMENTARE

Dăm azi în resumat parte din dis-
cursul d-lui Ministru de externe, rostit
în ședința Camerei de la 10 Decem-
brie, privitoare la politica noastră
în chestia macedo-romină:

D. Ion I. Brătianu, continuându-și
cuvântarea, trece la chestiunea mace-
donică. D. Delcassé, ministrul de
externe al Franței, a declarat că ori-
care ar fi disensiunile dintre partide
în privința chestiunilor interne, ele
trebuie să se unesc în chestiunile ex-
terne. Sunt fericiți că pot constata și
la noi declarațiunile în acest sens ale
d-lui Filipescu.

Ni s'a făcut imputarea că n'am fost
conștienți în politica noastră; că am
făcut economii și acum venim cu cre-
dite. Causa este că politica noastră
n'a fost pricepută.

D. Filipescu ne a adus o imputare
de inconștiență, spunând că atitudi-
nea elenilor nu corespunde cu rela-
țiunile noastre de prietenie cu dânsii.

Răspundem că politica noastră este
să avem relațiuni bune cu toate statele.

Dar ce voim noi în Macedonia:
*Vrem desvolțarea culturală a unui
neam cu care suntem în legătură de sen-
timente și de origine, iată ce vrem,
putem s'o spunem pe față. Oratorul
dă citire instrucțiunilor pe care mi-
nistrele de externe le-a trimis în a-
cest sens miniștrilor din streinătate.*

În Macedonia este o numeroasă po-
pulațiune românească, de un milion,
care a fost împiedicată de a-și face o
educație culturală. Dar cari sunt fac-
torii prin care vom ajunge la re-
sultatul dorit? Mai întâiu este Imperiul
Ottoman, Europa, și în sfârșit autori-
tatea bisericească.

Cât privește Europa, d-sa constată
că situația politică a puterilor este
cât se poate de complexă, care asu-
ră echilibrul și pacea.

Dorința Europei este în momentul
de față pacea și de sigur că această
este și dorința noastră. În fie-care 10
ani, populațiunea noastră crește cu
un milion și bugetul cu 20 milioane,
prin urmare fie-care 10 ani de pace
valorează pentru noi cât cucerirea unei
provincii. Și fiind dată această comu-
nitate de interese, suntem siguri că
interesele noastre vor fi bine repre-
sentate.

Oratorul citind partea din declara-
țiunea conținuți Goluchowski, în de-
legațiunile austriece, zice că ele sunt
cu totul conforme cu dorințele Ro-
mânilor.

Același lucru îl spune d. Brătianu
și în privința expunerii d-lui Delcassé
faute Camerei franceze.

Trecând la al doilea factor, *Impe-
riul otoman*, oratorul constată că este
în tradiția istorică a imperiului otom-
an, toleranța etnică, așa că nu este
abimabil să aibă ostilitate pentru
români.

Este și un al treilea factor: *autori-
tatea bisericească a imperiului otoman*,
care, trebuie să recunoștem, n'are
simțimente favorabile românilor. Astel
le la Crușova, la Ohrida, românii au
fost împiedicați să 'și slujească slujba
religioasă în limba română. Animosi-
tățile între diferitele biserici ortodoxe
sunt așa de mari în cât în unele părți
locuitorii au făcut apel la Papa, pentru
a-i proteja. Românii nu cer de cât
să li se dea dreptul de a face servi-
ciul religios în limba română. În a-
ceastă privință episcopatul de la Ușkebe
a fost mai tolerant, și a recunoscut
dreptul diferitelor naționalități să o-
ficiască în limba lor.

Interesele României sunt așa dar,
în totul, conforme cu ale tuturor fac-
torilor care decid de chestiunea Ma-
cedonienă.

Un succes în această privință este
numirea unui delegat român în comi-
sa de reforme din Constantinopol și
prin această pentru prima oară recu-
noscerea naționalității române de către
Imperiul Ottoman. (Aplause).

Trecând la chestiunea victimelor
masacrelor de la Crușova, d. ministru
de externe cercetă dacă în adevăr
atitudinea guvernului a fost sau nu
în contra opiniei publice în țară.
D. ministru dă citire raportului con-
sulului român din Bitolia din care se
vede cu câtă promptitudine s'au prim-
it și distribuit ajutoarele; recunoș-
cința exprimată guvernului român de
românii din Crușova, este nespuse de
măscătoare.

Acastă purtare a noastră, atât în
chestiunea generală a Macedoniei, cât
și în cea specială de la Crușova, n'a
fost conform dorințelor țerei? Am lu-
crat în liniște, cu energie, n'am fă-
cut șgomot zadarnic! (Aplause).

Legând interesele noastre, cari sunt
pacea și statul-quo, cu acelea ale Eu-
ropei, vom fi siguri că le vom servi.
Avem lupte mari de făcut, ce e drept
avem de luptat împotriva ignoranței
și a sterilității din țară. Consolidăm
situațiunea politica internă o consoli-
dăm și pe cea externă, căci aceasta
din urmă nu se bazează de cât pe
cea dintâiu.

În această privință, economiile făcute
au făcut posibilă recăștigarea in-
crederei streinătății în noi. Nu ne faceti
o vină din faptul că clădim cu piatră
și cu cărămidă școli în Macedonia;
interesele noastre acolo sunt perma-
nent, căci: „Românul nu pierie!” (A-
plause prelungite.)

INFORMATIUNI

După terminarea vacanțelor este
vorba ca d-l Prim-ministru Sturdza,
însoțit fiind de d-nii miniștri Stoi-
cescu și Porumbaru, vor veni să
viziteze Baștenarii ca drum și ex-
ploatare, și în urmă industria pe-
troliferă din Câmpina.

A. S. Principele Carol în trecere
spre București, a vizitat orașul noș-
tru, și în special a dat multă aten-
țiune statuei Vinătorilor de pe Bu-
levard. În urmă A. S. a fost condus
la gară parcurgând bulevardul pe
jos împreună cu d-l Prefect Mișu și
profesorul său.

În primăvara viitoare se va con-
strui la Câmpina un nou spital, din
inițiativa actualului Primar d. Gogu
Ștefănescu.

Proiectul este de o cam-dată pen-
tru suma de 40,000 lei care sumă
s'ar acoperi de județ și exploatare.

D-l Gogu Ștefănescu Primarul Câm-
pinel, a obținut un concediu până
la finele lunii Ianuarie pentru inter-
esele sale particulare. D-l și d-na
Ștefănescu, au plecat la Bruxelles
și Paris și în urmă se vor stabili
pentru 4 săptămâni la vre-o stațiune
climaterică din Italia.

„Flori de Tönnä” este un dră-
guț volum de versuri ale D-șorei
Maria Popescu, o tinărească poezie care
promite mult pe calea literară.

ULTIMA ORĂ

Chiar în acest moment, un a-
mic al nostru înstituit în com-
Gopiș, Macedonia, ne trimite o lungă
Correspondență din care reiese, mo-
dul cum sunt tratați românii de
acolo, de când s'a introdus noua
administrație sub controlul austro-
rus. Intre altele se vorbește de fru-
măsa impresiune ce a făcut în mi-
mule românilor macedoneni, fru-
măsa împativă a d-lui Harel, mi-
nistru școalelor pentru votarea cre-
ditului de 600,000 lei destinați
clădirii școalelor și bisericilor din
Macedonia.

În No- viitor vom aduce pe larg,
la cunoștința cititorilor amănuntele
cele mai interesante din această co-
respondență.

din nou, la gônă, trecem prin sate și
prin câmpine, până ajungem iar într-o
padure. Pozițiile sunt mai încântătoare;
codrul mai des. În mijlocul lui, o
fântână racoritoare, din care pădura-
rul scote apa cu tecață înfiptă în
vârful unei prăjini. La umbra unui
trăsn, surprindem doi îndrăgostiți îm-
brățișându-se sub tremurul frunzelor.
Ce bună e mama natură! Nu știu de
ce, ați văd toate în roz. Me impresion-
ează și arșița sôrelor, și parfumul
crângului, și crucile de la răspântii,
și șipotul râului, și scârțâitul cumpene-
lor. Nu, n'au dreptate pesimiștii;
viața e frumoasă, își are rostul ei, și
ômenii sânt buni.

Cum m'adăncește 'n visuri lăuntru tău feerie,
Și citi imi pari de sfinți! Tu mă oimesci, padure,
Când pe sub bolii tăcute și pline de 'atunerie,
Las pașii să mi pörte și gîndul să mă fure
Cum m'adăncește 'n visuri lăuntru tău feerie!..

Ce, legănatore sînt vîrșurile, lui
Vlahuță! Me simt inspirat! Imi lica-
resce și mie în gînd o poezie opti-
mistă! Incep s'o cadentez...

Trăsura se oprește.

— Aici e cadavru, domnule pro-
curor.

Tresar.

— Cadavru? A, da! uitasem. Sânt
domnul procuror delegat să cerce-
teze crima din pădurea Udreșilor.

Doctorul și grefierul, plecați în altă
trăsura, sunt deja la fața locului. Nu
mi-a fost dat să rămân multă vreme
cu iluzia că ômenii sunt buni.

— Scrie domnule grefier: „Proces-
Verbal, „Ad, 28 Aprilie 1903, noi pro-
curorul...”

Adio poezie!

Rada D. Rosetti.

La Țară

E cald și bine. Sub umbrarul in-
tins Fel' frumoși și Cosănozene cu
piețele de aur se învârtesc la cânto-
cul viorei de țî și mai mare dragul
Cine ar mai îndrăzni să se plîngă de
vremuri grele ori de sărăcie? Cu toți
mii și mare uită durerile și necazu-
rile căci Dumnezeu e ziua orânduită
veseliei.

— Ei Moș Toader, ce mândră s'a
mai făcut Flôrea bal-o norocul, dice
un flăcăiantru de vre-o opt-sprezece
ani.

— Ei taică îngână bătrânul cu gla-
sul tremurat ce-i ea mândră dar să
fi văgă pe măică să!

— Pe vremea când am răpito eu
pe răposata Ileana se dusese veste
de ea de veniță târgovești s'o vadă iar

zăpici își uitau de slujbă stînd de
vorbă cu ea!

Nici o flôră nu întrecea obrazul ei
nici o stea nu era mai luminoasă ca
ochii ei plini de foc.

Când am prins-o întâia oară la fân-
tana și am sărutat-o m'am îmbatat
de se 'nvărta pămîntul cu mine. Și
Dômnă mult 'm era dragă!... Tata-
șeu om cu stare nici n'a vrut s'auză
de mine când 'am cerut-o și Dum-
neșeu m'o fi pedepsit pôte că l-am
luat-o cu de a sila.

Me pismuam deșmanit, mă pismu-
iau toți căți dusese nădejdea noro-
cului meu!

Ce-l sîu au de fericire când ai lângă
tine ôdorul cel mai scumpe.

S'a dus anul ca o clipă și într-o zi
când venim de la muncă am găsit
lume multă adunată și pe Ileana mea
morta. Ce-am simțit atunci nu știu
dar par că și acum mă dorec ocolă 'n
stînga și acum suferă în pept rana
ce-mi-a făcut, mărtea ei...

Am strigat-o pe nume, am strâns-o
cu foc la piept, meu dör o grai vre-o
vorbă dar... nimic...

Dör colo în unghier casei auzii un
glas tînguș de copil.

Era Flôrea copilă care fără vină a-
dusese mărtea mamei sale.

Am blestemat atunci copila și în

rătăcirea mea am rugat pe Dumne-
șeu să o ia căci ea-mi adusese jalea
și pustul în casă.

Astăzi me rog din toate puterile să
mă erte Dumneșeu dar tare mie trîcă
ca nu m'io ia tocmă acum când mi-e
mai dragă ca viața.

Doaia lacrimi singuratec alina-
că în barba albă a moșnegului pe când
hora se învîrtește tot mai veselă sub
umbrarul întors.

Maria Popescu.

Insertii și reclame

Domnule Redactor,

Față cu publicația apărută în *Jurnalul Generația Nouă* de la 11 Decembrie 1903 prin care se face cunoscut că la 18 Decembrie 1903, se va vinde cu licitație publică averea mea mobilă după cererea d-lui Nassopol pentru despăgubirea sa cu suma de 11,000 lei; pentru a nu lăsa să se creadă că eu am creditorii săi cu nu fac față obligațiilor mele, țin să lămuresc următoarele:

Eu Domnul Nassopol nu-l datorez nimic, după cum nu datorez nimănui nimic. Tovarășii mei V. Vlădescu datorază d-lui Nassopol 11,000 lei. Acesta a făcut poprire în minele mele și atât Tribunalul Prahova cât și curtea de apel din București prin decizia No. 238 a hotărât ca atunci când voi lichida Societatea cu Vlădescu, dacă se va constata că el are să primăscă vre-o sumă de bani, acea sumă să o dau d-lui Nassopol. Care este creditorul lui Vlădescu, D. Nassopol fără a ține socoteală de sensul și dispozițiunile acelor sentințe, mă urmărește pe mine acum, ca și când eu aș fi debitor. M'am plăns Onor. Curții de Apel din București S. III care prin decizia No. 247 a evaluat urmărirea, iar pentru fața d-lui Nassopol de a mă urmări fără drept i-am intentat o acțiune și daune prin care-l cer 100,000 lei drept despăgubiri pentru prejudiciul ce mi-a cauzat.

Vasile E. Grigorescu.
Ploesti Calea Oilor.

Tribunalul Județului Prahova S. I

PUBLICAȚIUNE

D-l Locotenent Colonel, C. Rădulescu, de profesie militar, domiciliat în Târgoviște, în calitate de curator al interzisiei Ana G. Pătărlăgeanu, pe baza jurnalului cu No. 2577 bis din 902 al Tribunalului Prahova S. II al cărei dispoziție este: De acord cu concluziunile d-lui Prim-Procuror puse prin adresa cu No. 3774/902; Omologa avizul consiliului de familie al interzisiei Ana Pătărlăgeanu și dispune a se vinde prin licitațiune

publică, via din dealul Chițoranilor acest Județ, în întindere ca nouă pogona mică, cari face parte din averea interzisiei Ana Pătărlăgeanu, începând de la suma ce se va fixa în urma unei expertize ce se va face. Se va face comisiune rogatorie la Secția I a acestui Tribunal pentru efectuarea vânzării, a cerut acestui Tribunal prin petiția înreg. la No. 29990 din 30 Septembrie 1903 punerea în vânzare cu licitație publică a bunului nemiscător prevăzut în menționatul jurnal, care a fost trimis spre executare prin comisiune rogatorie de către d-lui Președinte al Trib. Prahova S. II pe lângă adresa cu No. 19669 înreg. la No. 22502 din 22 Septembrie 1902.

Imobilul pus în vânzare după procesul verbal de situația făcută la localitate se compune din:

Una vie în întindere ca de nouă pogona mică, astăzi paragină fiind distrusă de floieră, situat în dealul Chițoranilor, com. Bucov. Jud. Prahova, având la dînsa o casă de gard și o pivniță de scinduri în stare de ruină; și se învecinește la răsărit cu Niță Tărășcu, la apus cu Soseana și cu C. Filitis, la miază noapte cu Nicu Constantinide și la miază zi cu d-na Frosia Mălinescu.

Asupra acestui imobil, nu s'a găsit nici o sarcină pofitoare de cit numai suma de lei 8 bani 80 pe anul 1903/904 către stat, după cum se comunică de Administrația Financiară locală, prin adresa cu No. 19759/903 conform referatului cu data 26 Noiembrie 1903, făcut de d-l Greșier potrivit art. 506 pr. civ.

Vânzarea și adjudicarea sus menționatului imobil se va face în prețoriul Tribunalului Prahova S. I în ziua de (13) t.e.spre zece Februarie 1904, ora 11 a.m. Prețul acestui imobil arătat de numitul Curator prin cererea făcută Tribunalului prin petiția înreg. la No. 29990 din 903 și de la care se vor începe strigările este de 950 lei a fost expertisat prin actul de expertisă.

Sunt somați toți aceia cari ar pretinde veri un drept de chirie sau arendă, de ipotecă sau privilegiu, ca înaintea adjudicării să arate Tribunalului pretențiile lor, sub pedeapsă de a nu li se mai ține în seamă.

No. 37478, 1903 Decembrie 20

D-l Judecător-Sindic al Tribunalului Prahova, domiciliat în Ploesti, pe baza autorizațiunii ce li s'a dat de Tribunalul Prahova S. I prin Jurnalul cu No. 3210 din 903 de a vinde cu licitație publică averea mobilă a falimentului Frații St. & R. Mihăilescu din Ploesti, pentru a lichida activul acestui faliment, a cerut acestui Tribunal prin adresa cu No. 233 înreg. la No. 11678 din 7 Maiu 1903 punerea în vânzare cu licitație publică a imobilului compus din una pereche case cu trei odăi, antre, bucătărie și pivniță cu magazine de scinduri d'asupra, în fundul curții o fabrică de tabăcărie, compuse din un gopron cu 30 de dube, cinci cenușare și cinci putini de talpă, situate în urba Ploesti Str. Mihai Bravu No. 84, averea a d-lor Frați St. & R. Mihăilescu, foști comercianți, iar actualmente faliti domiciliati în Ploesti str. Mihai Bravu No. 84, pentru a se putea lichida activul acestui faliment.

Imobilul pus în vânzare după procesul verbal de situația făcută la localitate, se compune din:

Una casă cu tot locul ei, cu trei camere, antre, bucătărie, și pivniță cu magazine de scinduri d'asupra; în fundul curții se mai află o instalație pentru tabăcărie, compusă din un șoprod cu trei-zeci dube, cinci cenușare și în mijlocul curții se mai află și cinci putini pentru talpă, situat în Ploesti str. Mihai Bravu No. 84, în curte un puț american; curtea cu u-luc; se învecinește la răsărit cu Nicolae Ionescu, la apus cu Anica Costea, la nord cu str. Mihai Bravu și la sud cu Nicolae Cococaru.

Asupra acestui imobil există următoarea sarcină și împrejurare pînă acum cunoscută, după cum se arată în lista specială cu data 31 Maiu 1903, făcută de d-l Greșier potrivit art. 505 din pr. civilă.

Prin ordonanța înscrisă sub No. 202 din 903, Mihăilescu Radu după cererea d-lui Zamfir Dumitrescu, inscripție conform art. 1759 cod. civil pentru asigurarea dotei D. nel Mariei Radu Mihăilescu, supra unei perechi case cu dependințele și tot locul lor din Ploesti str. Mihai Bravu, lei 7,000.

Vânzarea și adjudicarea sus menționatului imobil, se va face în prețoriul Tribunalului Prahova S. I în ziua de (6)

zece Februarie 1904 ora 11 a.m.

Prețul acestui imobil arătat de d-nul Judecător-Sindic prin cererea făcută Tribunalului prin adresa cu No. 232 înreg. la No. 11678/903 și de la care se vor începe strigările este de 12,000 lei cit. sau evaluat cu ocazia inventariului.

Sunt somați toți aceia cari ar pretinde veri un drept de chirie sau arendă, de ipotecă sau privilegiu ca înaintea adjudicării să arate Tribunalului pretențiile lor, sub pedeapsă de a nu li se ține în seamă.

Prim-Președinte, Al. Panaitescu.

p. Capul Portărilor, V. Zagoritz.

No. 47491, 1903 Decembrie 20.

Dos. No. 2726/903.

Comisia de Urmărire din Ploesti

PUBLICAȚIUNE

Conform adresei d-lui Jude Ocol II Ploesti cu No. 36973 urmând ca în ziua de trei Ianuarie 1904 sa se vină prin licitație publică averea mobilă a debitorului Costache Ionescu din Ploesti care a urmat în baza cărții de judecată cu No. 1745/903 investită cu formula « executorie No. 73/903 spre despăgubirea d-lui Samuel Starț din Ploesti de suma de lei 900 ca dobândă legală de la 15 Ianie 1903 până la achitare plus trizelei lei spre ce se prevede în menționata carte de judecată.

Această avere se compune din următoarele:

1) Piel brută de Galiția uscată, și nesărate de viței mici în greutate de 1894 kigr. 2) Extract de (castări) castane în greutate de 19206 kigr. 3) De-grass uscate pentru tabăcărie în cantitate de 1864 kigr. 4) Pielor brută americană, de viței mari uscate și nesărate în cantitate de 2626 kigr. 5) Natrum în cantitate de 177 kigr. 6) Ustură de pește în cantitate de 1641 kigr.

Sub-semnului dar public de aceasta spre cunoștința generală a d-lor amatori ca în ziua de mai sus arătată ora 10 dimineață să se prezinte la domiciliul debitorului sau în piața din acest orș spre a lua parte la licitație.

Comisar, V. C. Dinescu.

No. 5678 1903 Decembrie.

Marco și P. Rosazza

— Antreprenori de lucrări publice —

Exploatorii carierelor de piatră din Sinaia și Bușteni

Succesorii d-lui C. Fonteix

Furnituri de piatră de talie de toate dimensiunile pentru clădiri poduri etc., etc.

Trepte de scări

Bordure pentru trotuare dalle pavagii

— Maloane pentru fundație și zidărie aparentă —

Piatră pentru pereuri

Blocuri pentru anrocamente

Piatră calcaroasă vinată și albă pentru mozaic

PEATRĂ DE VAR, etc.

Ne obligăm a furnisa ori-ce cantități la timpul dorit și cu prețurile cele mai reduse.

LEMNE DE FOC

Le-mne de foc tăiate după cerere, se găsesc de vânzare la Fabrica de Cherestea a d-lui EMIL COSTINESCU

DIN LOCALITATE

cu: Lei 18, Mia de Chilogramme, transportate la domiciliu

Se poate comanda și prin o carte poștală arătând dimensiunea dorită și adresa exactă

În editura librăriei Stăciulescu din Ploesti a apărut:

„Printre Picături“

NUVELE

De RADU D. ROSETTI

Prețuri: 3,50.

Mergând la AZUGA

Dirizlați Restaurantul și Hotelul

— MIȘU TARTLER —

Unde găsiți mîncări calde și reci la orice oră bine preparate. Bere tot-d'annu proaspătă și camere curat mobilate. Sunteți perfect de bine serviți și cu prețuri foarte moderate.

TIPOGRAFIA „DEMOCRATUL“

PLOESTI

Execută ori-ce lucrări atingătoare de această branșă, precum: Jurnale în diferite formate, Broșuri, Bilanțe, Facturi, Scrisori, Registre comerciale și administrative, etc. etc. cu prețuri moderate.

Depositor de registre și imprimate necesare comunelor rurale.